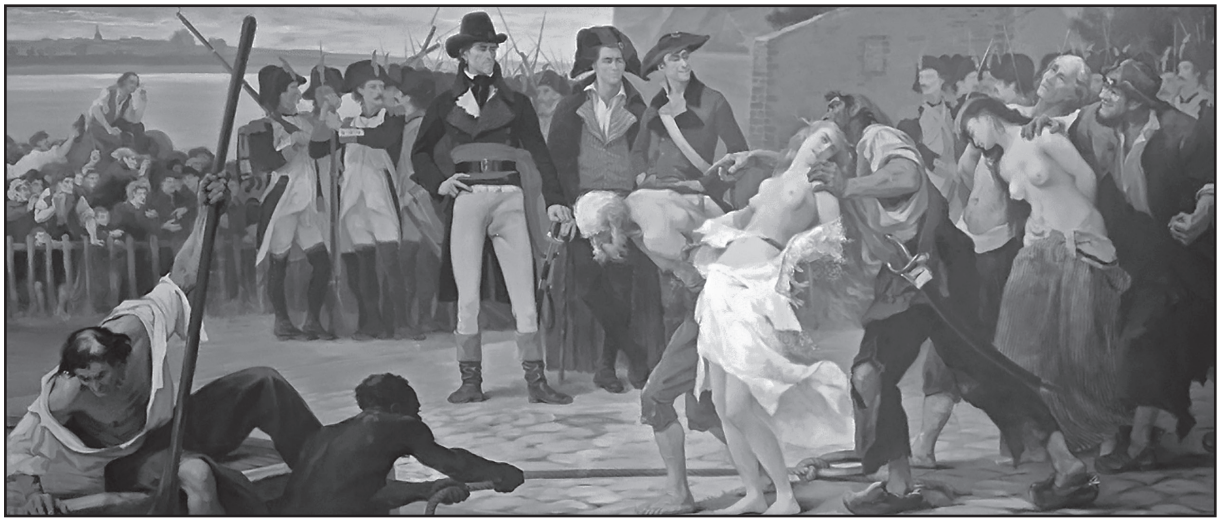
Les Brigandes
HTTP://LESBRIGANDES.COM
Zene, videó, politika

Olvasóinknak aligha kell magyarázni, hogy a modernkori felforgatás mérföldköve, fő állomása a francia forradalom, és meglehetősen sok jelenkori problémánk arra vezethető vissza. E fertőzéssel szállt szembe Vendée tartomány, ahol papok és a monarchiához hű nemesség vezetésével „felázadt" a királypárti lakosság, s becsületes ellenforradalmi akciókba kezdett, ahogy a józan paraszt is igyekszik kigyomlálni a kertjében burjánzó gazt. A három évig elhúzódó polgárháború során a jakobinus diktatúra mintegy 160–200 ezer civilt küldött a halálba, elkövetve így a modern történelem első dokumentált népirtását. Ennek „hivatalos" elismerése a francia állam részéről még várat magára. Az azonban tény, hogy 1794 elején, e terror uralmának tetőpontján az atlanti-parti Vendée-be bemasírozó Louis-Marie Turreau tábornok tizenkét „pokoli oszlopa" kegyetlen parancsot kapott: öljenek meg mindent és mindenkit, ami és aki csak él, mozog. A katonák ekkor több tízezer embert – nőket, gyermekeket és aggokat egyaránt – mészároltak le, s az egész vidéket felgyújtották.

Eközben Nantes városában a forradalmi vezető, Jean-Baptiste Carrier a helyi rabok legyilkolásában járt élen: meztelen férfiakat, nőket és gyermekeket kötöztek össze és zsúfoltak olyan lélekvesztőkre, melyeket azután a Loire közepén ágyúlövésekkel süllyesztettek el, majd az esetleges túlélőket is lelövöldözték. Amikor végeztek, Francois Joseph Westermann tábornok, a „vendée-i hóhér" a következőt írta a Konventnek: *„Vendée nincs többé (…). A kapott parancsok alapján lovakkal tapostattam agyon a gyermekeket, lemészároltattam a nőket, akik így nem szülnek több brigantit. Nincs egyetlen fogoly, aki felemlegetné: kivégeztettem mindet."*

Joseph Aubert: Les noyades de Nantes en 1793 (1882)

Hála Istennek, azért születnek még *brigantik*, akik kultúrharcba fognak, s akár a hajdani bárdok, dalban teszik szóvá az elmúlt évszázadok és napjaink fonákságait, emlékeztetve hallgatóságukat az elkövetett és eltussolni kívánt bűnökre. A hét „frontasszonyt" felvonultató francia *Les Brigandes*-t akár ultrakonzervatív popzenekarnak is nevezhetnénk.

Zeneileg tényleg populárisak, ugyanis a mögöttük álló zeneszerző és művészeti vezető, Joël LaBruyère főként a ’60-as évek popzenéjéből, illetve a blues és a rock világából merít, ám – esztrádszerűen – mindezt tradicionális francia dalokkal, sanzonokkal, illetve olykor spanyolos ízekkel is megfűszerezve teszi könnyebben emészthetővé, mégis hazafiassá és európaivá.

Kétségtelenül kevésbé közkedveltek, viszont annál izgalmasabbak a szövegeik, melyek kőkemény kritikákat fogalmaznak meg a modernitás és a globalizmus, illetve a belőlük fakadó tendenciák s jelenségek ellenében. Az *En enfer* című dal szerint:

Egész seregem van itt
Entellektüelekből és színlelőkből.
Fecsegő akadémikusokból,
Specialistákból és szakértőkből.
Kóser észjárású zsarukból,
A Pokolban.
A totalitárius vörösök falkája,
A Pokolban.
Az egész hazudozó sajtó,
A Pokolban.
Mit teszünk?
Mit teszünk?
Mégis, mit teszünk mi?
A Holdra…
A Holdra…
Kilőjük őket a Holdra.
Van itt egész szekérderéknyi
Vérszomjas előkelőség.
Forradalmi csőcselék,
Melyet a temetőkben sem szeretnénk.
Népirtó jakobinusok,
A Pokolban.
Dantonok és Robespierre-k,
A Pokolban.
Beton háromszögvonalzóhoz hasonló elméjű testvérek,
A Pokolban.
Mit teszünk?
Mit teszünk?
Mégis, mit teszünk mi?
A Holdra…
A Holdra…
Kilőjük őket a Holdra.
Nagy perverzek csapata,
Az anyag bálványimádói.
Nyilvános vécék Nobel-díjasai,
Végzetes agyrémek mandarinjai.
Rákos sarlatánok,
A Pokolban.
Nukleáris boszorkánymesterek,
A Pokolban.
Transzhumán tudósok,
A Pokolban.
Ünnepi kíséretem van itt,
Mint Lucifer csatlósai.
Bolygómérgezők,
Akiket a pokolba se kívánunk.

Banktitkok nagymesterei,
A Pokolban.
Milliárdos vámpírok,
A Pokolban.
Az egész parazita elit,
A Pokolban.
Mit teszünk?
Mit teszünk?
Mégis, mit teszünk mi?
A Holdra…
A Holdra…
Kilőjük őket a Holdra.
A Holdra.

Különös, ám megkapó elegyet alkotnak ezek a szigorú és szókimondó szövegek a bájos ifjú hölgyekkel és szatírába hajló klipjeikkel, melyekben változatos kosztümökkel és koreográfiákkal festik alá – vagy éppen karikírozzák – mondandójukat és a fennálló viszonyokat. Így válnak lágyan, s kedvesen mosolygó arccal nagyobb lázadókká, mint a rebellisnek kikiáltott és „megcsinált" hippik vagy metálbandák. Erős hitükön s jó humorérzékükön, illetve állhatatos antiglobalista meggyőződésükön túl van egy szembetűnő, állandó külső jellegzetességük: mindig álarcot viselnek, ami a játékos titokzatosság – s talán a kor Zsarnokától való félelem – mellett álláspontjuk és irányultságuk személytelen vagy személyfeletti jellegét is kifejezi.

Identitáriusok és ideologikusok, azaz az európai hagyományokra, illetve azon belül elsősorban (de egyáltalán nem kizárólagosan) a francia nemzeti öntudatra alapoznak, s ennek megfelelő világnézeti eszmeiséget képviselnek. Saját bevallásuk szerint inkább az ortodoxiához közel álló (a katolikus egyházfőre és a jezsuitákra meglehetősen kritikus szemmel tekintő) keresztények és monarchisták.

Mindezzel nincsen semmi baj. Csupán modern, baloldali és liberális szempontból lehet zavaró, ugyanis nem kompatibilisek a „politikailag korrekt" és „világnézetileg semleges" fogalmakkal. Ezek viszont álságos és életidegen koncepciók. Pontosan erre mutat rá a Les Brigandes minden dala, más és más oldalról megközelítve ugyanazt az antikrisztusi hazugságot (*Antéchrist*), aminek egy-egy arculata és ágense a francia forradalomért is nagy mértékben felelős modern szabadkőművesség (*La loge des Jacobins*), az amerikanizálódás (*Comment on devient Américain*), az antifa-jelenség (*Antifa*), vagy éppen a népek és fajok összekeveredését célzó nagy ívű játszmák, a ma is zajló migrációs folyamatok (*Le grand remplacement*).

Nemcsak valamivel szemben határozzák meg magukat, hanem például kiállnak a hazájukért (*France, notre terre*), megidézik Jeanne d'Arc szellemiségét (*Jeanne*) és várják a hősök visszatértét (*Le retour des Héros*). Honlapjukon és néhány interjúban bővebben kifejtik, kik ők és mit is akarnak. A Youtube-on pedig angol nyelvű feliratokkal is láthatjuk-hallgathatjuk videoklipjeiket.

Mindehhez csak annyit tennénk hozzá: kívánjuk, hogy dalaik mellett szüljenek sok *brigantit* a világra, szükség lesz még rájuk. Akiknek pedig nincs humorérzéke és nem kedvelik őket, úgyis kilövik a Holdra…

U. I.

Kayhan Kalhor – Brooklyn Rider
SILENT CITY
Audio CD, 53 perc (World Village Records, 2008)

„Jó bornak nem kell cégér" – tartja a mondás. Mégis, napjaink médiaterrorja és reklámzáporai közepette, no meg a lemezpiaci dömping követhetetlensége miatt is, olykor szólnunk kell olyan kuriózumokról, amelyek gyakran a legéberebb és legvájtfülűbb kultúremberek figyelmét is